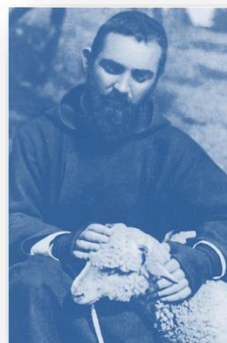

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

A papi szolgálat – A stigmák különleges ajándéka

Pio atya papi szolgálatát Salvatore Pannullo esperes segítőkjeként végzi szülőfalujában, Pietrelcinában. Egyetlen dolog bántja még a lelkét: Nem szolgáltathatja ki a gyónás szentségét, hiszen erre nem kapott még engedélyt provinciálisától, San Marco in Lamis-i Benedek kapucinus atyától. Ez idő alatt azonban gyermekeket kereszttel, hittant oktat nem csupán a faluban, hanem az egész környék kisdíákjai számára, a fiatal fiúkat felkészíti a ministránsi teendőkre, és ahol csak teheti, mindenhol hinti a jó szó magját, tanúságot tesz Krisztusról, akinek papja, és akit egész lényével szolgál. Mindennapi papi teendőinek középpontjában a szentmise áll. Ekkor találkozhat és egyesülhet a keresztre feszített és feltámadt Krisztussal. Amikor a kenyeret és a bort átváltoztatja Krisztus testvére és vérévé, szívében oly hatalmas örömet és vigaszt érez, hogy számára ez a pillanat maga a Paradicsom. A falusiak is észreveszik, hogy Pio atya szentmiséje nem olyan, mint amelyet más papok tartanak. Pio atya szentmiséje valóban eltér a megszokottól: először is hosszabb annál, emiatt a sekrestyés, és a többi földműves, akiket a misét követően vár a mezei munka, panaszt is tesznek az esperesnél, és rövidebb szertartást akarnak. Más falusiak azonban, akiket nem foglalnak le annyira a mezei munkák, idősebb asszonyok, akiket gyakran unokáik is elkísérnek a templomba, maguk is átélhetik a fiatal kapucinus atya buzgóságát, aki a keresztre feszített, és az oltáron nap mint nap újra megjelenő Krisztus misztikus szeretetében ég. Akinek csupán egyszer is alkalma nyílt rá, hogy részt vegyen Pio atya szentmiséjén, maga is megtapasztalhatta a minden jelenlétét eltöltő különös érzést: mintha megszűnne az idő és a tér, amely elválasztja egymástól a templom oltárát és a kálváriát, ez volt az érzése mindenkinek, aki látta a fiatal kapucinust, amint a szent ostya szemlélésében merül el.

Pio atya mindenben követi a hagyományos rítust: a templomba járók füleinek már ismerősen csengő latin szavakkal mutatja be a szentmiseáldozatot, ám e megszokott szavakat olyan földöntúli tiszta hangon és mély átéléssel ejti ki, hogy minden jelenlétét elkerülhetetlenül bevonódik a bemutatott misztérium különleges klímájába, és annak ereje mindenkit mély szemlélődésre indít. Az átváltoztatás pillanataiban, amikor a pap Jézus szavait idézi fel, Pio atya mozdulatlanra dermed, szeretettel és csodálattal szemléli a hófehér ostyát, mialatt kiejti a szent szavakat: „Ez az én testem...” És ezalatt mozdulatlan marad, szent elragadtatásban veszi kézbe és mutatja fel a Krisztus testvére lényegült kenyeret. Ugyanez a mély átélés ismétlődik meg a kehely és a bor esetében is. Hogy mindez mennyi ideig tart? Egy örökkévalóságnak tűnik, de hiszen a szentmiseáldozat is örök időkre szól. És ez a mély értelem, amelyet a szentmise kell, hogy közvetítsen az emberek felé, ez a gesztus megmarad Pio atya egész életében. Többet megkísérlik rábírnai az atyát az idők során, hogy rövidítse le szentmiséjét. Ám eközben nem veszik észre, hogy Pio atya egész élete egy hosszú áldozatbemutatás, amely során minden alkalommal tökéletes egység valósul meg a pap és a megfeszített Krisztus között, az oltár és a kálvária között. Saját kálváriája minden alkalommal egygyé olvad a Názareti szenvedéseivel.

Pio atya általában a pietrelcinai templom főoltáránál mutatja be szentmiséit. Amikor azonban a betegség rákényszeríti, a kicsiny Szent Anna templomban mond szentmisét, amelyet nagyon szeret, hiszen édes gyermekkori emlékek kötik hozzá. Ám néha misét mond a környező vidék kis kápolnáiban is, valamint a Szent Mihálynak szentelt apró vidéki templomban. Pio atya gyakran hazlátogat családjára vidéki házába, amelyet saját kis földjük vesz körül. Itt gyermekkori emlékek idéződnek fel benne. Gyermekkorában első igazi munkája a család kis birkanyájának őrzése volt.

Sokan emlékeznek még a kis Francescóra, amint rózsafüzérrel a kezében hajtotta ki a juhokat a legelőre. A béke és nyugalom földöntúli pillanatai voltak ezek, amikor a kisfiú egy fa árnyékában üldögélve gyakran elővette olvasóját és mondta el az üdvözlőgyeget, miközben szemét az őt körülvevő természet szépsége és békéje bűvölte el. Van egy hely a családi birtokon, amely Pio atya szívének mindig is igen kedves volt. Majdnem a földjük közepén állt egy hatalmas, dús lombú, ezerágú, öreg szilfa, ez alatt imádkozott sokszor, mialatt családjának tagjai a mezei munkákat végezték. Rokonai, hogy az elmélkedés és a pihenés perceit még kellemesebbé tegyék számára, a fa alá egy kis szalmakunyhót építettek neki. Az immár felnőtt Pio atya most is gyakran ide húzódott vissza imádkozni, elmélkedni, valamint tanulni, lelki olvasmányokban elmerülni. Így emlékezik később ezekre a pillanatokra: „Nyáridőben mindig családom kicsiny birtokán, az én kis szalmakunyhómban időztem, amelyet nagybátyáim és unokafivéreim építettek nekem a hatalmas szilfa tövében. Ott voltam éjjel-nappal, élveztem a hűvös, tiszta, friss, egészséges levegőt. Az a kunyhó lett az én kis templomom, ha csak tehettem, ott végeztem minden kegyes tevékenységet, imákat, lelkigyakorlatokat, éjjel és nappal egyaránt.”

Itt a családi birtokon következik be ekkoriban egy misztikus, igen különös és nagy jelentőséggel bíró esemény: ekkor kapja meg az első stigmákat, a valódi stigmákat, melyeknek fájdalma nem hagyja el többé egész élete során, egészen halála pillanatáig. A stigma nem más, mint a Megváltó sebeinek egyfajta lenyomata az érintett egyén lábán, kezén, oldalán és a homlokán. Ezek a sebhelyek maguktól, spontán módon jelennek meg, és véreznek is. Megjelenésüket heves fizikai és lelki fájdalom kíséri. Vannak bizonyos jelek, amelyekből meg lehet bizonyosodni a stigmák valódisága felől. Ilyen az a tény, ha a stigmák egyik pillanatról a másikra, spontán módon jelennek meg, olyan személyek testén, akik hősiek erények letéteményesei. A valósi stigmák soha nem gennyesednek el, ám a hagyományos eljárásokkal hegesedést sem lehet előidézni rajtuk. A stigmák megjelenéséről Pio atya csak egy évvel az események kezdete után, 1911. szeptember 8-án tesz említést San Marco in Lamis-i Benedek atyának, a kapucinus provinciálisnak. Az esemény tehát sokáig szíve féltve őrzött titka marad. Édesanyja, a családtagok, és Salvatore Panullo atya, a pietrelcinai esperes azonban értesültek a zöld szilfa alatt történt csodálatos és különleges eseményről...*(folytatás következik)*

**DON GABRIELE AMORTH:
PIO ATYA, MIKÉNT ÉN ISMERTEM**

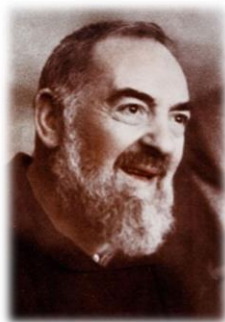
„A templomban a szentmise utáni hálaadó imádságom közben egyszer úgy éreztem, tüzes lándzsa sebzi meg a szívemet, de olyan eleven lobogással, hogy azt hittem, menten meghalok. Nem találok szavakat, amelyekkel érzékelteni tudnám annak a lángnak az erejét; képtelen vagyok kifejezni magam. El tudja hinni? Lelkem – e vigasztalások áldozata – elnémul. Úgy éreztem, valami láthatatlan erő tűzbe merít. Istenem, micsoda tűz!... Ha csak egy másodperccel, csak egy pillanattal tovább tart, a lelkem elhagyta volna a testemet... Jézushoz szállt volna.”
1918. szeptember 20-án megkapja stigmákat és 50 évig viseli.

Pio atya mondta: „A könyvekben keressük Istent, az imádságban kell rátalálnunk.”
„Mindenkinek megvan a maga keresztye; mindenki azt kéri, vegyék le róla. Ha azonban tudnák, hogy milyen értékes, kérnék azt.” De mindenkit biztosított az imáiról, vagy válaszolva, vagy egyszerűen jelezve az illetőnek. Amikor azt kérték Pio atyától, magyarázza meg a szentmisét, így válaszolt: „Gyermeim, hogyan magyarázhatnám meg nektek? A mise végtelen, mint Jézus...” És hozzátette: „A világ meglehetne nap nélkül, de nem állhatna fenn a szentmise nélkül”

Mihelyt Amorth atya elmondta, hogy újonnan felszentelt pap, Pio atya rögtön azt válaszolta: „Ne felejtse el, hogy a papnak engesztelőnek kell lennie. Jaj, ha neki van szüksége engesztelésre! Jól jegyezze meg.” Egyszerű szavak, melyek világosan kifejezték, miben áll a pap felelőssége, és hogyan kell ügyelni magára, hogy teljesítse kötelességét.

1959. augusztus 5-én délután, a Fatimai Szűzanya helikopteren megérkezett Pio atya rendházába, pedig nem volt az útvonalba beiktatva, és ennek a csodának eszköze Amorth atya volt, lévén annak a bizottságnak a titkára, amely Olaszország Mária Szeplőtelen Szívének való felajánlását készítette elő. Ekkor gyógyította meg a Szűzanya Pio atyát a súlyos mellhártyagyulladásból, aki még a szentmisét is képtelen volt már bemutatni. Sok lelki gyermeke volt. Hogyan lett valaki Pio atya lelki gyermeke? Valójában úgy, hogy változatlanul hozzájárt győnni. De volt egy másik rendszer is, melyet különösen azok követtek, akiknek nemigen volt lehetőségük visszatérni hozzá, de egyébként mindenki élhetett ezzel a módszerrel. Amikor megtanították rá, én is így tettem. Elég volt kérni tőle, elég volt, ha valaki megkérte, fogadja őt lelki gyermekévé. Amennyire én tudom, mindenkinek igent mondott. Ő maga jelentette ki többször is: „Nem hívok és nem kergetek el senkit.” Velem valami sokkal szebb esett meg. Miután pap lettem, nekem is kezdtek lelki gyermekeim lenni. Hogyan lehetnék még inkább a segítségükre? Elmondtam gondomat Pio atyának és különleges kéréssel fordultam hozzá: „Azt kérem Öntől, jelenlegi és jövőbeli lelki gyermekeimet fogadja saját lelki gyermekeivé.” Rövid gondolkodás után Pio atya határozottan elfogadta. Ekkor azt mondtam neki: „Meglátja, hogy ezek után Pio nagyapának fogják hívni!” A szellemes poénra jóízűen nevetett. Elmondhatom, hogy Pio atya megtartotta a szavát. Mindenki számára atya (senkinek sem nagyapa!); sok alkalommal azonban rendkívüli módon is segítségükre volt lelki gyermekeimnek, habár még csak nem is gondoltak rá, és nem tudtak az én megállapodásomról. A magam részéről azt kell mondanom, Pio atya segítése igen hatásos és olykor érzékelhető is, különösen amióta az örödgűzői szolgálatnak szentelem magam.

Pio atya persze különösen igényes volt gyermekeivel; elkötelezettségre nevelte őket, kötelességre, a keresztre, egészen a hősiességig menően, amikor látta, hogy megteheti. És semmi kétség, hogy e tekintetben is nagy karizmákkal rendelkezett. Számptalan erre vonatkozó eset van.

„Gyakorold a kis erényeket, amelyek saját kicsinységedhez illők: ilyen a türelem, a másokkal szembeni tolerancia, az alázat, a saját tökéletlenségünk által okozott szenvedések elviselése...”

Padre Pio

5/4.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (11.)

Wojtyła püspök biztos abban, hogy kedves barátjának élete nagy veszélyben van, ezért fordul a stigmákat viselő kapucinus barát segítségéért. A levél az író feltétlen bizalma mellett tiszteletét is tükrözi, a levél aláírásában minden hivatalos címét felsorolja. A levél megszövegezése után a püspök rögtön arra gondol, hogyan juttathatná el levelét a legbiztosabban és a leghamarabb Pio atya kezébe. Ismerősökon keresztül Karol atya eljut két vatikáni tisztségviselőhöz, akik még annak a hétnek a végén személyesen viszik el a levelet Sa Giovanni Rotondóba. Egyikük, Angelo Battisti régóta ismeri Pio atyát, 1941 óta az atya buzgó lelki gyermeke, és segíti a Szenvedés Enyhítésének Házában folyó adminisztrációs munkát. Ő biztosan eljuttatja Karol atya üzenetét Pio atyához.

Battisti később így mesél a levél átadását követő pillanatokról: „November 18-án tudtam beszélni bizalmasan Pio atyával, és ekkor átadtam neki a levelet. Én megtettem: csodálkoztam is. A levél nem tartalmazott semmi különlegeset: olyan volt, mint a többi levelek özöne, amelyeket az atya kap, amelyekben nap mint nap segítségét, közbenjárását és imáit kérik. Pio atya csendben meghallgatta a levél tartalmát, majd ezt suttogta: „Angelino, erre a kérésre nem mondhatok nemet.” Pio atya nem fogalmazott választ, csupán ennyit mondott: „Biztosítsd a püspököt róla, hogy sokat fogok imádkozni ezért az anyukáért.” Én ezután beszálltam a kocsiba és visszaindultam Rómába. Útközben sokat gondolkodtam az atya szavain. Évek óta jól ismertem Pio atyát. A leghihetlenebb dolgokat láttam megtörténni körülötte. Tudtam azt is, hogy az atya minden szavának jelentősége van. Vajon miért mondhatta, hogy nem utasíthatja el ezt a kérést, vagyis erre nem mondhat nemet? Ki lehet az a lengyel püspök? A pápai államtitkárságon dolgozom, de még soha nem hallottam róla. Vajon Pio atya miért utalt rá úgy, mintha számára különösen fontos ember volna? Amikor visszaértem Rómába, megkérdeztem a kollégáimat, ismerik-e ezt a lengyel püspököt, de senki nem hallott felőle semmit.”

Pio atya pedig cellájában azonnal imádkozni kezdett... (folytatás következik)